

Arrest

nr. 243 516 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.C.B.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 januari 1995 in Milan (Colombia). Daar hebt u gewoond tot 2016. Na het middelbaar hebt u op 18-jarige leeftijd dienst genomen bij het leger. U volgde er een opleiding tot sluipschutter. Toen u in 2016 het leger verliet, verhuisde u naar Bogota en ging er aan de slag als veiligheidsagent bij waardetransporten. Na twee jaar vertrok u weer uit de hoofdstad en vestigde u zich in het departement Cauca, waar u als landbouwer ging werken. Op die manier zou u evenveel verdienen maar de kosten drukken. De veiligheidssituatie was echter minder goed in Cauca. In uw regio was de opstandelingengroep ELN actief. Op 05 december 2018 hielden zij u tegen aan een checkpoint en lieten u afvoeren in een transport dat doorgaans mensen voorgoed doet verdwijnen. U werd overgebracht naar een kampement van het ELN waar u de lokale leider ontmoette, die u met de dood bedreigde als u niet zou meewerken met hen. Van daaruit werd u verder gevoerd naar een eiland. U kreeg op het eiland onderricht en training. Ergens in februari 2019 werd u als volwaardig gewapende en geüniformeerde ELN-strijder teruggestuurd naar het hoofdkwartier in San Juan de Micay. U werd er ingezet aan checkpoints en moest geld en informatie verzamelen. Per toeval ontmoette u daar ook een jeugdvriend, N.C.(...), die hetzelfde lot ten beurt was gevallen en voor de ELN moest werken.

In maart 2019 kreeg u van de ELN-commandant opdracht om u te begeven naar het dorp Puerto Rico, waar een dissidente fractie van de FARC genaamd "Frente Carlos Patiño" bijeenkomst hield. Gebruik makend van die gelegenheid zou u infiltreren bij de rivaliserende FARC-groepering, en bij de eerste mogelijkheid de commandant van de FARC om het leven brengen. Aldus handelde u. Op 10 maart 2019 meldde u zich als vrijwilliger aan bij het "Frente Carlos Patiño" en mocht onmiddellijk tot hun rangen toetreden. U verwittigde telefonisch uw familie zodat uw broer uit de streek zou vertrekken, zo niet zou hij gevaar kunnen lopen. Ondertussen opende de ELN een offensief om het gebied van het "Frente Carlos Patiño" in te palmen. De lokale bevolking vroeg het Colombiaanse leger om bescherming tegen het oorlogsgeweld. Toen het regeringsleger op zekere dag twee soldaten van het "Frente Carlos Patiño" gevangen nam en een derde doodde, besefte u dat zij ook operaties uitvoerden in het gebied, en niet alleen het ELN strijd voerde tegen de FARC. Van hogerop kregen jullie bevel om het uniform te verbergen en burgerkleren te dragen, om zo minder op te vallen. Op 18 april 2019 moest u proviand gaan halen toen u zag dat er een peloton van het leger toekwam. U ging op hen af en maakte bekend dat u een guerrillastrijder was die zich wilde overgeven. Gevraagd naar concrete bewijzen bood u aan om de plek aan te duiden waar uw strijdmakers zich verborgen hielden met hun wapens. Dat deed u dan ook. Vervolgens trokken de soldaten met hun gevangenen naar een bergtop, waar ze bleven wachten totdat een helikopter hen kon evacueren. Op 20 april 2019 werd u per helikopter overgebracht naar Popayan. Na een onderzoek van politie, justitie en het leger werd u op vrije voeten gesteld, en kreeg u een brief mee waarin u beschermingsmaatregelen werden toegewezen.

Daarna vertrok u naar Neiva, waar u 15 dagen bleef. U merkte echter dat er onbekende mensen arriveerden die vragen stelden, en dus reisde u naar Bogota. Op 31 mei 2019 besloot u om Colombia te verlaten omdat er een prijs op uw hoofd zou staan na uw verraad aan de FARC en de ELN. U verliet op 17 juli 2019 Colombia en reisde via Madrid naar Frankrijk, waar u enkele dagen bleef wachten op een vriend van u, die u vervolgens naar Brussel bracht en u hielp om een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 29 juli 2019.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door de FARC, de ELN of de drugsbendes die met hen samenwerken.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, een attest van ontheemding, kopieën van uw militaire dienstkarten, uw militaire ontslagbrief, een bewijs van goed gedrag en zeden, een klacht van uw zus bij de politie, drie beschermingsbevelen uitgaande van het parket, en een klacht bij het parket. U liet na het persoonlijk onderhoud ook nog foto's toevoegen aan het dossier, alsook een kopie van uw paspoort en identiteitskaart. Uw advocaat bezorgde via e-mail nog twee opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw

hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Uw verklaringen vertonen immers talrijke ongerijmdheden, incoherenties en tegenstrijdigheden.

Vooreerst moet vermeld worden dat uw algemene geloofwaardigheid wordt bezoedeld door het feit dat u duidelijk niet de waarheid vertelt over uw gebruik van sociale media. Het is reeds opmerkelijk dat u ontkent ooit een andere naam te gebruiken dan de uwe, net voordat u een Facebookprofiel toont op naam van "Y.T.(...)" (CGVS, p.5). U licht toe dat u die naam enkel online gebruikt, en bevestigt desgevraagd dat u enkel en alleen dat alias gebruikt op internet. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt evenwel dat u tevens beschikt over een profiel op naam van "D.A.C.(...)" (<https://www.facebook.com/omar.chico.140>) en heden ten dage foto's vanuit België deelt met vrienden en familie op uw andere profiel (<https://www.facebook.com/omar.chico.507>) onder de naam "J.O.B.N.(...)" (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.1). Op die manier wekt u natuurlijk de indruk dat u voor de Belgische asielinstanties liever verborgen hield via welke kanalen u contact houdt met het thuisfront. Een mogelijke reden daarvoor is de constatactie dat uw vermoedelijke broer G.C.(...) als profielfoto een vakantiekiekie van jullie beide met rugzakken gebruikt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.1), die overigens werd gepost op 15 april 2019, wanneer hij volgens uw verklaringen wist dat u door de ELN was gedwongen om te infiltreren bij de FARC (CGVS, p.10-11). Dat hij op dat ogenblik, en ook later toen u naar eigen zeggen ondergedoken moest leven (CGVS, p. 5-6, 11-12,18-19), geen bedenkingen maakte bij het publieke gebruik van uw foto is reeds zeer opmerkelijk. Dat hij reageert op uw posts waardoor u dus op de hoogte bent van dit feit en er niets aan doet, terwijl u zegt dat er een prijs op uw hoofd staat en dat de FARC, de ELN of Colombiaanse misdaadssyndicaten die met hen samenwerken u naar het leven staan (CGVS, p.12) is evenwel bijzonder ongeloofwaardig.

Ten tweede, en daarbij aansluitend, moet trouwens worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw woonplaatsen zeer inconsistent zijn. Bij DVZ verklaarde u de laatste vier maanden voor uw vertrek uit Colombia te hebben doorgebracht in Neiva, departement Huila (DVZ, Verklaring DVZ, p.5). U had voordien een jaar lang in Argelia (departement Cauca) gewoond en nog eerder twee jaar in de hoofdstad Bogota doorgebracht. Dit komt grotendeels overeen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, hoewel u daar de wijziging aanbrengt dat u na uw vrijlating in Popayan slechts 15 dagen in Neiva bleef, omdat u daar gevaar liep. Vervolgens wisselde u vaak van verblijfplaats (CGVS, p.11). In dat geval is het echter weinig waarschijnlijk dat u terugkeerde naar Neiva om er een paspoort aan te vragen en op te halen (CGVS, p.19). U had dat ook in Bogota kunnen doen terwijl u daar verbleef, en waar u zegt geen problemen te hebben ervaren toen u er in 2019 terugkeerde (CGVS, p.11-12). U geeft dan ook geen afdoende uitleg dat u vrijwillig zou terugkeren naar een plaats waar u oprecht zou hebben geloofd uw vervolgers tegen het lijf te kunnen lopen. Belangrijker is echter dat uw eigen documenten tegenspreken dat u in de periode 2016-2018 in Bogota en aansluitend in Cauca woonde. U legt immers een brief van 09 november 2018 neer die getuigt van goed gedrag en zeden, en waarin staat dat u op dat ogenblik reeds twee jaar in Florencia (departement Caqueta) woont, en er zelfs lid bent van de "Junta de acción comunal" (zie Document 6). U brengt geen andere bewijzen aan over uw beweerd verblijfplaatsen in die periode. Dit roept dan weer vragen op bij uw beweerd verblijf in Cauca, dat aan de basis zou liggen van problemen. U zou daar immers zijn ontvoerd door het ELN (CGVS, p.9).

Ook uw verklaringen over deze gebeurtenissen, die aan de basis liggen van uw vertrek uit Colombia, overtuigen echter allermintst. Zo verklaart u thans dat u op 05 december 2018 aan een checkpoint van het ELN werd tegengehouden, waarna zij u als hun gevangene meevoerden (CGVS, p.9,15). In de klacht die u op 03 mei 2019 bij de politie hebt ingediend liet u dan weer noteren dat u op 10 december 2018 werd ontvoerd. Daar waar het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat u zonder gsm en horloge moeilijk de tijd kon bijhouden (CGVS, p.9), moet worden opgemerkt dat deze slechts werden afgenomen tijdens uw ontvoering, en dat u redelijkerwijs in staat zou zijn om de datum waarop deze ingrijpende gebeurtenis plaatsvond te onthouden. Uw zus beweerd van haar kant dat u haar op donderdag 7 april 2019 opbelde en toen zei dat u op zondag onder dwang was gerekruteerd (zie Document 7).

Wat er ook van zij, blijkens uw verklaringen werd u in volle zicht van voorbijgangers afgevoerd in een bestelwagen die men in het dorp "la ultima lagrima" noemt, omdat men de mensen die erin gezet worden nooit meer levend worden teruggezien (CGVS, p.9,13). Toch heeft niemand van deze ooggetuigen een poging ondernomen om uw familie te waarschuwen over uw penibele situatie, en ook uw werkgever sloeg geen alarm toen u verdwenen bent (CGVS, p.15). Uw broer, die gewend was om u elke twee à drie weken te zien, begon wel vermoedens te koesteren dat er met u iets was gebeurd en "begon dingen te checken" (CGVS, p.13). Uit uw verklaringen blijkt dat hij naar u op zoek was, en dat u op de hoogte was dat uw broer zich in dezelfde streek ophield als u (CGVS, p.14). Uw zus verklaarde tegenover de politie zelfs dat jullie broer pamfletten ging uitdelen in uw laatst gekende verblijfplaats (zie Document 7). Hiervan maakt u trouwens geen enkele melding wanneer u wordt gevraagd naar de reactie van uw familie op uw verdwijning (CGVS, p.13,14). Toch is hij er klaarblijkelijk niet in geslaagd om van de getuigen te horen te krijgen wat er met u was gebeurd. U wijt dat aan het feit dat niemand de guerrilla durft benaderen (CGVS, p.14), wat geen hout snijdt: uw broer had immers diverse andere personen in Cauca kunnen contacteren die konden weten in welke omstandigheden u was verdwenen, zonder daarbij te moeten rekenen op het ELN of andere rebellenbewegingen. Uw eigen gsm was afgenomen in het begin van uw gevangenschap en bijgevolg was u van de wereld afgesneden, en kon omgekeerd niemand u te pakken krijgen. Toch heeft blijkbaar niemand van uw familie, vrienden en kennissen ooit enige stappen gezet om in de maanden na uw verdwijning hulp te zoeken totdat u daar zelf om verzocht. U doet dat af als zijnde een normale gang van zaken (CGVS, p.15). Het moet echter toch betwijfeld worden dat niemand zich zorgen maakte om u, gezien de gevaarlijke regio waar u was gaan werken (CGVS, p.16) en waar u onaangekondigd van de aardbol verdwenen was. Zoiets druiste trouwens duidelijk tegen uw gewoonte in. U sprak bijvoorbeeld geregeld af met uw broer (CGVS, p.13). U doet het totale gebrek aan reactie van iedereen die u kende af als zijnde een resultaat van uw koelbloedigheid: u wist iedereen te sussen door smoesjes te verzinnen over tijdelijk werk in verafgelegen gebieden (CGVS, p.10,13,14,15). Deze uitleg houdt echter enkel steek op de ogenblikken dat u contact kon leggen met uw familie. Tijdens uw spontaan relaas verwijst u voor het eerst naar een telefoontje naar huis op 10 maart 2019, drie maanden na uw verdwijning (CGVS, p.10). Later spreekt u dan weer van een eerste telefoontje in februari 2019 (CGVS, p.15), nog altijd twee maanden nadat u abrupt van de aardbodem leek te verdwijnen. Dat uw familie dus geen klacht indiende "omdat ik elke keer dat ik de kans had te bellen, ik zei dat ik OK was" (CGVS, p.15) is dus al geen sluitend antwoord. Overigens zou uw broer ondanks uw telefoontjes zijn begonnen met een zoekactie, volgens uw zus (zie Document 7). Maar zelfs nadat u naar het FARC werd gestuurd en uw familie kon bellen om de boodschap door te geven dat G.(...) uit die streek weg moest blijven, zodat niet ontdekt zou worden dat jullie broers zijn (CGVS, p.10), gingen zij niet over tot actie. Dit telefoontje gebeurde volgens u op 10 maart 2019, terwijl uw zus pas op 16 april 2019 naar de politie stapte (zie Document 7). In die klacht verwijst ze overigens naar een broer die "J.d.I.C.(...)" heet, terwijl u beweert slechts één broer te hebben, die G.(...) heet (CGVS, p.8). In elk geval bent u niet goed op de hoogte van dat document, dat u zelf hebt neergelegd, want u denkt dat uw zus in maart reeds naar de politie was gestapt (CGVS, p.13-14). Indien u met een gsm kon bellen mag worden verondersteld dat u in die periode wel weer in staat was om de kalender bij te houden, en dus wist dat u pas in april belde en expliciet om hulp vroeg omdat u tegen uw wil bij de FARC actief was (zie Document 7). Dat strookt trouwens ook niet met uw verklaring dat u naar uw zus belde om een waarschuwing te geven aan uw broer (CGVS, p.10,13). Tot slot kan er ook op gewezen worden dat uw zus in uw plaats financieel voor uw kind instond (CGVS, p.15). Dat u dus plots onbereikbaar was nadat u deze verantwoordelijkheid had afgeschoven, en dan nog wel in een gevaarlijk gebied waar u expliciet naartoe verhuisd zou zijn zodat u meer geld kon verdienen (CGVS, p.16), zou realistisch gesproken tot meer vragen geleid hebben. Uw verklaringen over deze gang van zaken is dan ook weinig plausibel.

Dit geldt ook, en zelfs nog meer, voor de door u beweerde handelswijze van uw zogenaamde vervolgers. U maakt duidelijk dat u na uw ontvoering onmiddellijk door de commandant van het ELN werd bedreigd met de dood (CGVS, p.9) en werd door zijn strijders geboeid en mishandeld (CGVS, p.16). Vervolgens werd u gedwongen met hen mee te werken. Vanuit die optiek is het merkwaardig dat u enkele weken later reeds de verantwoordelijkheid werd toebedeeld om te infiltreren bij de rivaliserende groep strijders (CGVS, p.10). Niet alleen had de ELN geen enkele reden om in uw loyaliteit te geloven, u maakt ook geen melding van andere hefbomen waarmee ze uw gedrag konden sturen nadat u was vertrokken uit hun kamp. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de rebellengroep die u had uitgezocht omdat u een ervaren soldaat bent (CGVS, p.9), deze vakbekwaamheid vrijwillig ter beschikking zou stellen van hun vijanden in de vage hoop op een succesvolle infiltratie die ze op geen enkele wijze konden beïnvloeden. Dergelijke taak zou logisch gezien eerder worden toebedeeld aan kandidaten die zich in het verleden reeds hebben bewezen tegenover de ELN-leiding. Anderzijds dient sterk te worden betwijfeld dat u bij deze splintergroep van de FARC onmiddellijk mocht toetreden tot de rangen van hun

strijders. Het is immers volstrekt niet aannemelijk dat het "Frente Carlos Patiño", die in een strijd verwickeld waren met zowel ELN als de Colombiaanse regering, volledig kritiekloos uw kandidatuur zou aanvaarden (CGVS, p.10,17-18). Dergelijke groep, die zich moet hoeden voor spionnen, informanten en infiltranten allerhande, zou redelijkerwijs meer vragen stellen over wie u was, en waar u vandaan kwam. Dat zij wegens gebrek aan mankracht zo roekeloos waren dat ze niet eens probeerden om uw identiteit of herkomst te onderzoeken (CGVS, p.18) valt eigenlijk nauwelijks ernstig te nemen.

De door u neergelegde foto's kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. U hebt het bestaan daarvan trouwens zeer laattijdig bekend gemaakt. Hoewel u reeds bij DVZ attent werd gemaakt op uw verantwoordelijkheid om te proberen alle nuttige stukken neer te leggen, hebt u niet eens naar de foto's verwezen toen u aan het begin van het interview werd gevraagd of u nog documenten wilde laten zien (CGVS, p.4). Het is op zich reeds eigenaardig dat u deze niet eerder spontaan ten berde bracht. Sowieso hebben foto's uit private bron slechts beperkte bewijswaarde aangezien zij geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat erop afgebeeld zou zijn, of de plaats waar en de omstandigheden waarin zij werden gemaakt. Daarbij dient het CGVS tevens op te merken dat niet al de bijgevoegde foto's als originelen kunnen bestempeld worden. Zo blijkt minstens één van de bijgevoegde foto's eenvoudigweg weggeplukt van een internetpagina, met name een artikel dat reeds online was gepubliceerd op een ogenblik dat u nog steeds bij het FARC zou geweest zijn (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Verder wekt het verwondering dat de bestandsnamen van de foto's een datumformaat hebben, die echter geenszins in uw verklaringen past. Zo zouden de foto's van uzelf in ELN-uniform genomen zijn op 10 maart 2019, 15 maart 2019, en 16 maart 2019. Volgens uw verklaringen was u op dat ogenblik echter al ingelijfd bij de FARC. Dat u beweert dat een makker van u deze foto's heeft gemaakt, en ze vervolgens kopieerde op uw geheugenchip als aandenken (CGVS, p.20) is op zich al weinig geloofwaardig. Het is helemaal niet aannemelijk dat u deze vervolgens bij u droeg toen u naar de FARC ging. Op die manier droeg u namelijk zelf het bewijs dat u voordien in het uniform van hun vijanden van het ELN had gevochten, iets waarvan u zegt dat het uw "grote vrees" was dat het ontdekt zou worden (CGVS, p.18). De foto's van uzelf in ELN-plunje hebt u vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud. De overige foto's, die volgens de bestandsnaam werden genomen op 24 april 2019, dus zes dagen na uw bevrijding door Colombiaanse legertroepen, zijn door u niet voorzien van enige uitleg en bracht u ook niet ter sprake tijdens het persoonlijk onderhoud. U bent zelf niet te zien op deze foto's, die kennelijk de arrestatie van verdachten door soldaten van het leger tonen. Indien u deze foto's eigenhandig maakte, rijst de vraag waarom men u als gecapituleerde FARC-strijder zou toelaten om een camera of gsm te hanteren, en de in beslag genomen wapens mocht vasthouden. Dat ook het Colombiaanse leger zonder enig voorbehouden vertrouwen in u stelde nadat u zich had overgegeven als guerrillastrijder is volstrekt niet aannemelijk. Wat er ook van zij, documenten vermogen slechts om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, waar in uw geval geen sprake van is.

Dat geldt ook voor de nasleep van de door u beweerde feiten. Volgens uw verklaringen bent u op 20 april 2019 verhoord door de gerechtelijke politie, die zonder verder onderzoek besliste dat u inderdaad slachtoffer was van gedwongen rekrutering (CGVS, p.18). U mocht beschikken, net zoals de FARC-strijders die door uw toedoen gevangen werden genomen, omdat de wettelijke aanhoudingstermijn verstreken was (CGVS, p.18). Hierbij kan worden aangestipt dat een vrijlating uit hechtenis op die basis volstrekt geen indicatie is van uw schuld of onschuld, en los staat van mogelijke verdere gerechtelijke stappen tegen uzelf of de andere arrestanten. Jullie werden immers op heterdaad betrapt, en de andere arrestanten zouden over u enkel kunnen zeggen dat u op zekere dag schijnbaar uit eigen wil was komen vragen of u voor het "Frente Carlos Patiño" de wapens mocht opnemen. Op welke manier de gerechtelijke politie nog de dag van uw aankomst in Popayan zeker kon zijn dat u een onwillig slachtoffer was, laat u dan ook onverklaard. U zegt ook geen andere documenten te kunnen tonen van politie of gerecht die betrekking hebben op de gebeurtenissen van die dag, want die zijn geheim (CGVS, p.18). De documenten die u wel toont, drie kopies van de dezelfde brief die allemaal dezelfde vormfout vertonen in de hoofding (CGVS, p.4), zijn nochtans niet aan u gericht, maar aan de politiediensten van respectievelijk Cali, Florencia en Popayan, om hen ertoe aan te zetten voor u en uw familie beschermingsmaatregelen te treffen (zie Document 8). Hieruit zou moeten blijken dat het gerecht in Colombia u erkende als slachtoffer, en bereid was om u bescherming te bieden. De grondslag waarop deze brieven aan de politie zijn gevestigd staan echter niet vermeld, behalve een summiere verwijzing naar de artikelen uit het strafwetboek. Bijgevolg kunnen deze stukken de door u beweerde feiten niet ophelderen. In elk geval deed de politie volgens u ook wat hen werd opgedragen: ze kwamen langs en hielden uw huis in het oog (CGVS, p.12). Het is dan ook bizar dat u op 03 mei 2019, net voordat u vertrok uit Neiva omdat u zich daar onveilig voelde (CGVS, p.11), opnieuw naar de politie stapte om dezelfde feiten aan te geven. Volgens u werd u daartoe aangespoord door een sergeant, voor mocht u

later alsnog iets ten laste gelegd worden (CGVS, p.18). Nog los van het feit dat u daarmee aangifte ging doen van de feiten die reeds gekend waren bij de ordediensten en waarvoor de politie u reeds bescherming bood, maakt u in die klacht vreemd genoeg geen enkele melding van onbekenden die naar u op zoek waren, wat de reden zou zijn geweest van uw vertrek uit Neiva (CGVS, p.11). Dat u in die context dit element zou weglaten uit uw verklaringen tegenover degene die u bescherming bood, past in geen enkel logisch geheel. Verder verwijst u in deze aangifte naar een getuige, N.C.(...), die uw relaas zou kunnen bevestigen (zie Document 9). Ook toen u uw zus op de hoogte bracht van wat er zich afspeelde, wat volgens haar gebeurde op 07 april 2019, maakte u melding van N.C.(...) die bij u was, en die zich in hetzelfde schuitje bevond (zie Document 7). Dat druist dan weer in tegen uw huidige verklaring, dat u N.(...), die u kende van vroeger, een keer hebt gezien toen u door de ELN werd teruggebracht naar hun kamp in San Juan de Micay (CGVS, p.11). U weet niet hoe en wanneer hij bij de ELN terecht kwam en hebt daarover nooit met hem gesproken. Toen u hem begroette zei hij enkel “zo is het leven” (CGVS, p.17). Hij werd nog voor u uitgestuurd naar de FARC, en werd daarbij door het leger gevangen genomen (CGVS, p.17). Het valt dan ook niet in te zien hoe hij uw verklaringen zou kunnen bevestigen, aangezien jullie elkaar enkel in het voorbijgaan gekruist zijn.

Ten overvloede wenst het CGVS ook nog op te merken dat u bijzonder vage en algemene uitspraken doet over de omstandigheden van uw vertrek uit Colombia. Zo verwijst u naar “onbekende mensen” die zich in de buurt ophielden in Neiva, waardoor u besloot te vertrekken daar (CGVS, p.12). Verder maakt u geen melding van enige problemen of incidenten in Colombia, en hebt u niets meer gehoord van FARC of ELN. U stelt heel specifiek dat u op 31 mei 2019 besloot om het land te verlaten, maar gevraagd naar de aanleiding van dat besluit, komt u niet verder dan een vage verwijzing naar hoe u “niet langer veilig was in Colombia” (CGVS, p.12). Ook na uw vertrek heeft uw familie geen problemen gekend (CGVS, p.12). Evenmin brengt u enige informatie aan waaruit zou blijken dat iemand naar u op zoek is in uw herkomstland. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan uw gedwongen rekrutering, quod non, uw bewering dat er een prijs op uw hoofd staat (CGVS, p.12) slechts een hypothese is, die u stapelt op een vermoeden. De som van alle bovenstaande vaststellingen maakt dat u geen gegronde vrees aannemelijk hebt gemaakt tegenover de FARC, de ELN, en de Colombiaanse drugskartels die met hen zouden samenwerken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen slechts uw nationaliteit en identiteit aan, dewelke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Op basis van de door u neergelegde kopieën van dienstkaarten en de militaire ontslagbrief wordt evenmin betwist dat u hebt gediend in het Colombiaanse leger. Louter dat feit volstaat echter niet om in uw hoofde een nood aan bescherming aannemelijk te maken. Ook het attest van ontheemding, dat verwijst naar gebeurtenissen uit 2011, kan op geen enkele wijze een actuele vrees aan te tonen. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat liet bezorgen corrigeren slechts twee details, die niet kunnen tornen aan bovenstaande motivering.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit

de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker wordt verweten dat hij niet eerlijk is geweest over zijn gebruik van sociale media, werpt hij het volgende op:

“Verzoekende partij heeft helemaal niet gelogen over haar gebruik van sociale media. Het profiel op naam van “D.A.C.(...)” gebruikt zij al lang niet meer, en is zij er lang niet meer actief op geweest.

Wat betreft het profiel op naam van “J.O.B.N.(...)” merkt zij op dat dat het profiel was dat zij gebruikt toen zij nog samen was met haar ex-partner. Het is ook zij die op heden dat profiel gebruikt en niet verzoekende partij!

Verzoekende partij heeft nooit getracht de Belgische asielinstanties te misleiden.”

Wat betreft de vastgestelde inconsistenties omtrent zijn woonplaatsen, geeft verzoeker aan dat hij pas op het CGVS de kans kreeg om zijn relaas uitgebreid uiteen te zetten. Hij meende dat de vermeende tegenstellingen met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet kunnen worden verweten.

Wat betreft de vastgestelde inconsistenties aangaande de data van de gebeurtenissen die hem hebben gedwongen het land te verlaten, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij heeft het erg moeilijk met onthouden van data en zeker van dergelijke traumatische gebeurtenissen. Verzoekende partij ontkent tevens niet dat in de documenten die zij voorlegde men zich soms van datum heeft vergist, doch gaf zij hier de reden voor op: p. 4 CGVS.”

Verzoeker citeert de desbetreffende passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verder benadrukt verzoeker dat zijn familieleden zich natuurlijk zorgen om hem maakten, maar dat zij niets konden doen. Hij betoogt als volgt:

“Verzoekende partij had geen enkele manier om hen te contacteren en de getuigen waren als de dood voor de guerilla.

Verzoekende partij heeft haar vrees en haar problemen erg gedetailleerd uiteengezet. Het gaat niet op om haar verklaringen af te doen als onwaarschijnlijk en geen geloof te hechten aan haar asielrelaas en haar vrees omdat verwerende partij de gang van zaken weinig waarschijnlijk acht.

Verwerende partij heeft duidelijk geen enkel idee van de gang van zaken en de macht die de guerilla's er uitoefenen.

Verzoekende partij heeft haar vrees ingeval van terugkeer erg duidelijk gemaakt: p. 9-11 CGVS.”

Verzoeker citeert de desbetreffende passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud

Verzoeker besluit:

“Verwerende partij trekt alles in twijfel omdat zij de gang van zaken onwaarschijnlijk vindt... Verzoekende partij kan maar vertelle[n] wat haar is overkomen en waarom zij is moeten vluchten uit

Colombia. Dat verwerende partij de gebeurtenissen onwaarschijnlijk vindt, is uiteraard geen afdoende reden om het hele relaas in twijfel te trekken. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

Verzoeker voegt geen stavingstukken bij het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 8 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 27 juli 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart in december 2018 gedwongen te zijn gerekruteerd door de opstandelingen-groep ELN. Na het volgen van een training, werd hij als volwaardig en geüniformeerd ELN-strijder ingezet aan checkpoints en moest hij geld en informatie verzamelen. In maart 2019 kreeg hij de opdracht te infiltreren bij de rivaliserende FARC-groepering. Na confrontatie met het regeringsleger in april 2019 maakte hij zichzelf bekend als guerrillastrijder en duidde hij, nadat hem werd gevraagd naar concrete bewijzen, de plek aan waar zijn strijdmakers zich verborgen hielden met hun wapens. Na een onderzoek van de politie, justitie en het leger werd verzoeker op vrije voeten gesteld en kreeg hij een brief mee waarin hem beschermingsmaatregelen werden toegewezen. Verzoeker vertrok daarna naar Neiva, maar merkte er onbekende mensen op die vragen stelden, waarop hij verder reisde naar Bogota. Op 31 mei 2019 besloot verzoeker Colombia te verlaten omdat er een prijs op zijn hoofd zou staan na zijn verraad aan de FARC en de ELN. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door de FARC, de ELN of de drugsbendes die met deze groeperingen samenwerken.

4.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt bezoedeld door het feit dat hij niet de waarheid vertelt over zijn gebruik van sociale media, (ii) zijn verklaringen over zijn woonplaatsen zeer inconsistent zijn, (iii) zijn verklaringen over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van zijn vertrek uit Colombia, allerminst overtuigen, gelet op de talrijke ongerijmdheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden, (iv) de door verzoeker neergelegde foto's de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kunnen herstellen nu hij het bestaan ervan zeer laatsttijdig heeft kenbaar gemaakt, foto's uit private bron sowieso een beperkte bewijswaarde hebben, minstens één foto eenvoudigweg blijkt weggeplukt van een internetpagina, en de bestandsnamen van bepaalde foto's enerzijds een datumformaat hebben dat niet overeenkomt met verzoekers verklaringen en anderzijds niet zijn voorzien van enige uitleg en ook niet ter sprake werden gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud, (v) verzoekers verklaringen over de nasleep van de door hem beweerde feiten niet overtuigen daar (a) hij onverklaard laat op welke manier de gerechtelijke politie nog de dag van zijn aankomst in Popayan zeker kon zijn dat hij een onwillig slachtoffer was, (b) de documenten die hij toont onder meer allemaal dezelfde vormfout vertonen in de hoofding, (c) het vreemd is dat hij op 3 mei 2019 opnieuw naar de politie stapte om dezelfde feiten aan te geven waarbij hij nalaat melding te maken van onbekenden die naar hem op zoek waren, en (d) hij incoherente verklaringen aflegt wat betreft de getuige N.C. die zijn relaas zou kunnen bevestigen, (vi) hij bijzonder vage en algemene uitspraken doet over de omstandigheden van zijn vertrek uit Colombia, en (vii) de overige documenten voorgaande beoordeling niet vermogen om te buigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoeker beperkt zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is.

4.3. Vooreerst is ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoeker niet de waarheid vertelt over zijn gebruik van sociale media.

Verzoeker ontkent aanvankelijk ooit een andere naam te hebben gebruikt dan de zijne, om dan daarop, gevraagd naar zijn facebookprofiel, de naam "Y. T." op te geven (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 5 februari 2020, p.5). Verzoeker licht toe dat hij die naam enkel online gebruikt, en bevestigt desgevraagd dat hij enkel en alleen deze alias gebruikt op internet. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt evenwel dat verzoeker tevens beschikt over een profiel op naam van "D.A.C." en heden ten dage foto's vanuit België deelt met vrienden en familie op zijn andere profiel onder de naam "J.O.B.N." (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, screenshots). Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat het profiel op naam van "D.A.C." al lang niet meer wordt gebruikt. Wat betreft het profiel op naam van "J.O.B.N." merkt hij op dat dit het profiel was dat hij heeft gebruikt toen hij nog samen was met zijn ex-partner en het zij is die op heden dat profiel nog gebruikt. Verzoeker heeft echter op het CGVS duidelijk verklaard dat hij behalve de naam J.T. geen andere namen heeft gebruikt op internet (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 5 februari 2020, p. 5). Verzoekers uitleg vermag hieraan geen afbreuk te doen. Bovendien kan verzoekers verweer wat betreft het profiel op naam van "J.O.B.N." ook om volgende reden niet worden aangenomen. Hij beweert dat het profiel op heden wordt gebruikt door zijn ex, doch de screenshots gevoegd aan het administratief dossier tonen aan dat zowel de op profielfoto als op de omslagfoto verzoeker afgebeeld staat en dat er onder dit profiel in maart 2020 foto's werden gepost van verzoeker aan een McDonalds en aan het Jubelpark in Brussel. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het zijn ex is die op heden dit profiel gebruikt, laat staan dat zij vanuit België foto's deelt van verzoeker met zijn vrienden en familie. De vaststelling dat dit facebookprofiel heden niet langer beschikbaar is, bevestigt alleen maar het vermoeden dat verzoeker voor de Belgische asielinstanties liever verborgen houdt via welke kanalen hij contact houdt met het thuisfront. Verzoeker laat volgende pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing voorts ongemoeid: *"Een mogelijke reden daarvoor is de constatacie dat uw vermoedelijke broer G.C.(...) als profielfoto een vakantiekiekie van jullie beide met rugzakken gebruikt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr. 1), die overigens werd gepost op 15 april 2019, wanneer hij volgens uw verklaringen wist dat u door de ELN was gedwongen om te infiltreren bij de FARC (CGVS, p.10-11). Dat hij op dat ogenblik, en ook later toen u naar eigen zeggen ondergedoken moest leven (CGVS, p. 5-6, 11-12,18-19), geen bedenkingen maakte bij het publieke gebruik van uw foto is reeds zeer opmerkelijk. Dat hij reageert op uw posts waardoor u dus op de hoogte bent van dit feit en er niets aan doet, terwijl u zegt dat er een prijs op uw hoofd staat en dat de FARC, de ELN of Colombiaanse misdaad syndicaten die met hen samenwerken u naar het leven staan (CGVS, p.12) is evenwel bijzonder ongeloofwaardig."*

4.4. Aansluitend wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze opgemerkt dat ook verzoekers verklaringen over zijn woonplaatsen zeer inconsistent zijn.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker de laatste vier maanden voor zijn vertrek uit Colombia te hebben doorgebracht in Neiva, departement Huila. Hij had voordien een jaar lang in Argelia (departement Cauca) gewoond en nog eerder twee jaar in de hoofdstad Bogota doorgebracht (AD CGVS, Verklaring DVZ 20 september 2019, p.5).

Tijdens zijn gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij na zijn vrijlating in Popayan slechts 15 dagen in Neiva bleef omdat hij daar gevaar liep en dat hij vervolgens vaak van verblijfplaats wisselde (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 5 februari 2020, p. 11). Verzoekers verweer dat hij pas op het CGVS de kans kreeg om zijn relaas uitgebreid te doen, verklaart, noch rechtvaardigt zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen de voorbije jaren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet hij duidelijk optekenen dat hij gedurende vier maanden tot aan zijn vertrek op 17 juli

2019 in Neiva verbleven heeft. Dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS verzoeker de kans geeft om zijn relaas meer uitgebreid uiteen te zetten, biedt geen verschoning voor zijn compleet andersluidende verklaringen waar hij plots stelt dat hij na zijn vrijlating in Popayan slechts 15 dagen in Neiva bleef, omdat hij daar gevaar liep. Verzoeker gaat overigens volledig voorbij waar in de bestreden beslissing wordt vervolgd: *“In dat geval is het echter weinig waarschijnlijk dat u terugkeerde naar Neiva om er een paspoort aan te vragen en op te halen (CGVS, p.19). U had dat ook in Bogota kunnen doen terwijl u daar verbleef, en waar u zegt geen problemen te hebben ervaren toen u er in 2019 terugkeerde (CGVS, p.11-12). U geeft dan ook geen afdoende uitleg dat u vrijwillig zou terugkeren naar een plaats waar u oprecht zou hebben geloofd uw vervolgers tegen het lijf te kunnen lopen. Belangrijker is echter dat uw eigen documenten tegenspreken dat u in de periode 2016-2018 in Bogota en aansluitend in Cauca woonde. U legt immers een brief van 09 november 2018 neer die getuigt van goed gedrag en zeden, en waarin staat dat u op dat ogenblik reeds twee jaar in Florencia (departement Cauca) woont, en er zelfs lid bent van de “Junta de acción comunal” (zie Document 6). U brengt geen andere bewijzen aan over uw beweerde verblijfplaatsen in die periode. Dit roept dan weer vragen op bij uw beweerde verblijf in Cauca, dat aan de basis zou liggen van problemen. U zou daar immers zijn ontvoerd door het ELN (CGVS, p.9).”*

4.5. Verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van zijn vertrek uit Colombia, kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker ten overstaan van het CGVS verklaart op 5 december 2018 aan een checkpoint van de ELN te zijn meegevoerd als gevangene (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 5 februari 2020, p. 9, 15), terwijl hij in de klacht die hij op 3 mei 2019 bij de politie heeft ingediend dan weer liet noteren dat hij op 10 december 2018 werd ontvoerd (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 7, klacht bij de politie).

Waar verzoeker opwerpt dat hij het erg moeilijk heeft met het onthouden van data en zeker van traumatische gebeurtenissen, overtuigt hij de Raad allerminst. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten (in casu de dag waarop hij werd meegenomen door de ELN) ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor zelfs twee keer 5 december op als de dag waarop hij door de ELN benaderd en werd meegenomen (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 5 februari 2020, p. 9 en p. 15).

Bovendien kan verzoeker niet ernstig worden genomen waar hij met voorgaand verweer te kennen geeft dat hij zich zou hebben vergist van data, om dan vervolgens te stellen dat de politiediensten zich soms vergissen van datum. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waarbij hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat in een aantal officiële documenten het verkeerde jaartal werd genoteerd (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 5 februari 2020, p. 4). Verzoeker vermeldde hier echter niet dat in de desbetreffende politieklacht de verkeerde datum werd genoteerd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat (i) de door verzoeker geschetste gang van zaken na zijn verdwijning allerminst overtuigt, gelet op de talrijke ongerijmdheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden, (ii) de door verzoeker neergelegde foto's de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kunnen herstellen nu hij het bestaan ervan zeer laattijdig heeft kenbaar gemaakt, foto's uit private bron sowieso een beperkte bewijswaarde hebben, minstens één foto eenvoudigweg blijkt weggeplukt van een internetpagina, en de bestandsnamen van bepaalde foto's enerzijds een datumformaat hebben dat niet overeenkomt met verzoekers verklaringen en anderzijds niet zijn voorzien van enige uitleg en ook niet ter sprake werden gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud, (iii) verzoekers verklaringen over de nasleep van de door hem beweerde feiten niet overtuigen daar (a) hij onverklaard laat op welke manier de gerechtelijke politie nog de dag van zijn aankomst in Popayan zeker kon zijn dat hij een onwillig slachtoffer was, (b) de documenten die hij toont onder meer allemaal dezelfde vormfout vertonen in de hoofding, (c) het vreemd is dat hij op 3 mei 2019 opnieuw naar de politie stapte om dezelfde feiten aan te geven waarbij hij nalaat melding te maken van onbekenden die naar hem op zoek waren, en (d) hij incoherente verklaringen aflegt wat betreft de getuige N.C. die zijn relaas zou kunnen bevestigen, en (iv) hij bijzonder vage en algemene uitspraken doet over de omstandigheden van zijn vertrek uit Colombia.

De commissaris-generaal licht dit toe als volgt:

“(…) blijkens uw verklaringen werd u in volle zicht van voorbijgangers afgevoerd in een bestelwagen die men in het dorp “la ultima lagrima” noemt, omdat men de mensen die erin gezet worden nooit meer levend worden teruggezien (CGVS, p.9,13). Toch heeft niemand van deze ooggetuigen een poging ondernomen om uw familie te waarschuwen over uw penibele situatie, en ook uw werkgever sloeg geen alarm toen u verdwenen bent (CGVS, p.15). Uw broer, die gewend was om u elke twee à drie weken te zien, begon wel vermoedens te koesteren dat er met u iets was gebeurd en “begon dingen te checken” (CGVS, p.13). Uit uw verklaringen blijkt dat hij naar u op zoek was, en dat u op de hoogte was dat uw broer zich in dezelfde streek ophield als u (CGVS, p.14). Uw zus verklaarde tegenover de politie zelfs dat jullie broer pamfletten ging uitdelen in uw laatst gekende verblijfplaats (zie Document 7). Hiervan maakt u trouwens geen enkele melding wanneer u wordt gevraagd naar de reactie van uw familie op uw verdwijning (CGVS, p.13,14). Toch is hij er klaarblijkelijk niet in geslaagd om van de getuigen te horen te krijgen wat er met u was gebeurd. U wijt dat aan het feit dat niemand de guerrilla durft benaderen (CGVS, p.14), wat geen hout snijdt: uw broer had immers diverse andere personen in Cauca kunnen contacteren die konden weten in welke omstandigheden u was verdwenen, zonder daarbij te moeten rekenen op het ELN of andere rebellenbewegingen. Uw eigen gsm was afgenomen in het begin van uw gevangenschap en bijgevolg was u van de wereld afgesneden, en kon omgekeerd niemand u te pakken krijgen. Toch heeft blijkbaar niemand van uw familie, vrienden en kennissen ooit enige stappen gezet om in de maanden na uw verdwijning hulp te zoeken totdat u daar zelf om verzocht. U doet dat af als zijnde een normale gang van zaken (CGVS, p.15). Het moet echter toch betwijfeld worden dat niemand zich zorgen maakte om u, gezien de gevaarlijke regio waar u was gaan werken (CGVS, p.16) en waar u onaangekondigd van de aardbol verdwenen was. Zoiets druiste trouwens duidelijk tegen uw gewoonte in. U sprak bijvoorbeeld geregeld af met uw broer (CGVS, p.13). U doet het totale gebrek aan reactie van iedereen die u kende af als zijnde een resultaat van uw koelbloedigheid: u wist iedereen te sussen door smoesjes te verzinnen over tijdelijk werk in verafgelegen gebieden (CGVS, p.10,13,14,15). Deze uitleg houdt echter enkel steek op de ogenblikken dat u contact kon leggen met uw familie. Tijdens uw spontaan relaas verwijst u voor het eerst naar een telefoontje naar huis op 10 maart 2019, drie maanden na uw verdwijning (CGVS, p.10). Later spreekt u dan weer van een eerste telefoontje in februari 2019 (CGVS, p.15), nog altijd twee maanden nadat u abrupt van de aardbodem leek te verdwijnen. Dat uw familie dus geen klacht indiende “omdat ik elke keer dat ik de kans had te bellen, ik zei dat ik OK was” (CGVS, p.15) is dus al geen sluitend antwoord. Overigens zou uw broer ondanks uw telefoontjes zijn begonnen met een zoekactie, volgens uw zus (zie Document 7). Maar zelfs nadat u naar het FARC werd gestuurd en uw familie kon bellen om de boodschap door te geven dat G.(…) uit die streek weg moest blijven, zodat niet ontdekt zou worden dat jullie broers zijn (CGVS, p.10), gingen zij niet over tot actie. Dit telefoontje gebeurde volgens u op 10 maart 2019, terwijl uw zus pas op 16 april 2019 naar de politie stapte (zie Document 7). In die klacht verwijst ze overigens naar een broer die “J.d.I.C.(…)” heet, terwijl u beweert slechts één broer te hebben, die G.(…) heet (CGVS, p.8). In elk geval bent u niet goed op de hoogte van dat document, dat u zelf hebt neergelegd, want u denkt dat uw zus in maart reeds naar de politie was gestapt (CGVS, p.13-14). Indien u met een gsm kon bellen mag worden verondersteld dat u in die periode wel weer in staat was om de kalender bij te houden, en dus wist dat u pas in april belde en expliciet om hulp vroeg omdat u tegen uw wil bij de FARC actief was (zie Document 7). Dat strookt trouwens ook niet met uw verklaring dat u naar uw zus belde om een waarschuwing te geven aan uw broer (CGVS, p.10,13). Tot slot kan er ook op gewezen worden dat uw zus in uw plaats financieel voor uw kind instond (CGVS, p.15). Dat u dus plots onbereikbaar was nadat u deze verantwoordelijkheid had afgeschoven, en dan nog wel in een gevaarlijk gebied waar u expliciet naartoe verhuisd zou zijn zodat u meer geld kon verdienen (CGVS, p.16), zou realistisch gesproken tot meer vragen geleid hebben. Uw verklaringen over deze gang van zaken is dan ook weinig plausibel.

Dit geldt ook, en zelfs nog meer, voor de door u beweerde handelswijze van uw zogenaamde vervolgers. U maakt duidelijk dat u na uw ontvoering onmiddellijk door de commandant van het ELN werd bedreigd met de dood (CGVS, p.9) en werd door zijn strijders geboeid en mishandeld (CGVS, p.16). Vervolgens werd u gedwongen met hen mee te werken. Vanuit die optiek is het merkwaardig dat u enkele weken later reeds de verantwoordelijkheid werd toebedeeld om te infiltreren bij de rivaliserende groep strijders (CGVS, p.10). Niet alleen had de ELN geen enkele reden om in uw loyaliteit te geloven, u maakt ook geen melding van andere hefbomen waarmee ze uw gedrag konden sturen nadat u was vertrokken uit hun kamp. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de rebellengroep die u had uitgezocht omdat u een ervaren soldaat bent (CGVS, p.9), deze vakbekwaamheid vrijwillig ter beschikking zou stellen van hun vijanden in de vage hoop op een succesvolle infiltratie die ze op geen enkele wijze konden beïnvloeden. Dergelijke taak zou logisch gezien eerder worden toebedeeld aan kandidaten die zich in het verleden reeds hebben bewezen tegenover de ELN-leiding. Anderzijds dient sterk te worden

betwijfeld dat u bij deze splintergroep van de FARC onmiddellijk mocht toetreden tot de rangen van hun strijders. Het is immers volstrekt niet aannemelijk dat het "Frente Carlos Patiño", die in een strijd verwickeld waren met zowel ELN als de Colombiaanse regering, volledig kritiekloos uw kandidatuur zou aanvaarden (CGVS, p.10,17-18). Dergelijke groep, die zich moet hoeden voor spionnen, informanten en infiltranten allerhande, zou redelijkerwijs meer vragen stellen over wie u was, en waar u vandaan kwam. Dat zij wegens gebrek aan mankracht zo roekeloos waren dat ze niet eens probeerden om uw identiteit of herkomst te onderzoeken (CGVS, p.18) valt eigenlijk nauwelijks ernstig te nemen.

De door u neergelegde foto's kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. U hebt het bestaan daarvan trouwens zeer laattijdig bekend gemaakt. Hoewel u reeds bij DVZ attent werd gemaakt op uw verantwoordelijkheid om te proberen alle nuttige stukken neer te leggen, hebt u niet eens naar de foto's verwezen toen u aan het begin van het interview werd gevraagd of u nog documenten wilde laten zien (CGVS, p.4). Het is op zich reeds eigenaardig dat u deze niet eerder spontaan ten berde bracht. Sowieso hebben foto's uit private bron slechts beperkte bewijswaarde aangezien zij geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat erop afgebeeld zou zijn, of de plaats waar en de omstandigheden waarin zij werden gemaakt. Daarbij dient het CGVS tevens op te merken dat niet al de bijgevoegde foto's als originelen kunnen bestempeld worden. Zo blijkt minstens één van de bijgevoegde foto's eenvoudigweg weggeplukt van een internetpagina, met name een artikel dat reeds online was gepubliceerd op een ogenblik dat u nog steeds bij het FARC zou geweest zijn (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Verder wekt het verwondering dat de bestandsnamen van de foto's een datumformaat hebben, die echter geenszins in uw verklaringen past. Zo zouden de foto's van uzelf in ELN-uniform genomen zijn op 10 maart 2019, 15 maart 2019, en 16 maart 2019. Volgens uw verklaringen was u op dat ogenblik echter al ingelijfd bij de FARC. Dat u beweert dat een makker van u deze foto's heeft gemaakt, en ze vervolgens kopieerde op uw geheugenchip als aandenken (CGVS, p.20) is op zich al weinig geloofwaardig. Het is helemaal niet aannemelijk dat u deze vervolgens bij u droeg toen u naar de FARC ging. Op die manier droeg u namelijk zelf het bewijs dat u voordien in het uniform van hun vijanden van het ELN had gevochten, iets waarvan u zegt dat het uw "grote vrees" was dat het ontdekt zou worden (CGVS, p.18). De foto's van uzelf in ELN-plunje hebt u vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud. De overige foto's, die volgens de bestandsnaam werden genomen op 24 april 2019, dus zes dagen na uw bevrijding door Colombiaanse legertroepen, zijn door u niet voorzien van enige uitleg en bracht u ook niet ter sprake tijdens het persoonlijk onderhoud. U bent zelf niet te zien op deze foto's, die kennelijk de arrestatie van verdachten door soldaten van het leger tonen. Indien u deze foto's eigenhandig maakte, rijst de vraag waarom men u als gecapituleerde FARC-strijder zou toelaten om een camera of gsm te hanteren, en de in beslag genomen wapens mocht vasthouden. Dat ook het Colombiaanse leger zonder enig voorbehouden vertrouwen in u stelde nadat u zich had overgegeven als guerrillastrijder is volstrekt niet aannemelijk. Wat er ook van zij, documenten vermogen slechts om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, waar in uw geval geen sprake van is.

Dat geldt ook voor de nasleep van de door u beweerde feiten. Volgens uw verklaringen bent u op 20 april 2019 verhoord door de gerechtelijke politie, die zonder verder onderzoek besliste dat u inderdaad slachtoffer was van gedwongen rekrutering (CGVS, p.18). U mocht beschikken, net zoals de FARC-strijders die door uw toedoen gevangen werden genomen, omdat de wettelijke aanhoudingstermijn verstreken was (CGVS, p.18). Hierbij kan worden aangestipt dat een vrijlating uit hechtenis op die basis volstrekt geen indicatie is van uw schuld of onschuld, en los staat van mogelijke verdere gerechtelijke stappen tegen uzelf of de andere arrestanten. Jullie werden immers op heterdaad betrapt, en de andere arrestanten zouden over u enkel kunnen zeggen dat u op zekere dag schijnbaar uit eigen wil was komen vragen of u voor het "Frente Carlos Patiño" de wapens mocht opnemen. Op welke manier de gerechtelijke politie nog de dag van uw aankomst in Popayan zeker kon zijn dat u een onwillig slachtoffer was, laat u dan ook onverklaard. U zegt ook geen andere documenten te kunnen tonen van politie of gerecht die betrekking hebben op de gebeurtenissen van die dag, want die zijn geheim (CGVS, p.18). De documenten die u wel toont, drie kopies van de dezelfde brief die allemaal dezelfde vormfout vertonen in de hoofding (CGVS, p.4), zijn nochtans niet aan u gericht, maar aan de politiediensten van respectievelijk Cali, Florencia en Popayan, om hen ertoe aan te zetten voor u en uw familie beschermingsmaatregelen te treffen (zie Document 8). Hieruit zou moeten blijken dat het gerecht in Colombia u erkende als slachtoffer, en bereid was om u bescherming te bieden. De grondslag waarop deze brieven aan de politie zijn gevestigd staan echter niet vermeld, behalve een summier verwijzing naar de artikelen uit het strafwetboek. Bijgevolg kunnen deze stukken de door u beweerde feiten niet ophelderen. In elk geval deed de politie volgens u ook wat hen werd opgedragen: ze kwamen langs en hielden uw huis in het oog (CGVS, p.12). Het is dan ook bizar dat u op 03 mei 2019, net voordat u vertrok uit Neiva omdat u zich daar onveilig voelde (CGVS, p.11), opnieuw naar de politie stapte om

dezelfde feiten aan te geven. Volgens u werd u daartoe aangespoord door een sergeant, voor mocht u later alsnog iets ten laste gelegd worden (CGVS, p.18). Nog los van het feit dat u daarmee aangifte ging doen van de feiten die reeds gekend waren bij de ordediensten en waarvoor de politie u reeds bescherming bood, maakt u in die klacht vreemd genoeg geen enkele melding van onbekenden die naar u op zoek waren, wat de reden zou zijn geweest van uw vertrek uit Neiva (CGVS, p.11). Dat u in die context dit element zou weglaten uit uw verklaringen tegenover degene die u bescherming bood, past in geen enkel logisch geheel. Verder verwijst u in deze aangifte naar een getuige, N.C.(...), die uw relaas zou kunnen bevestigen (zie Document 9). Ook toen u uw zus op de hoogte bracht van wat er zich afspeelde, wat volgens haar gebeurde op 07 april 2019, maakte u melding van N.C.(...) die bij u was, en die zich in hetzelfde schuitje bevond (zie Document 7). Dat druist dan weer in tegen uw huidige verklaring, dat u N.(...), die u kende van vroeger, een keer hebt gezien toen u door de ELN werd teruggebracht naar hun kamp in San Juan de Micay (CGVS, p.11). U weet niet hoe en wanneer hij bij de ELN terecht kwam en hebt daarover nooit met hem gesproken. Toen u hem begroette zei hij enkel “zo is het leven” (CGVS, p.17). Hij werd nog voor u uitgestuurd naar de FARC, en werd daarbij door het leger gevangen genomen (CGVS, p.17). Het valt dan ook niet in te zien hoe hij uw verklaringen zou kunnen bevestigen, aangezien jullie elkaar enkel in het voorbijgaan gekruist zijn.

Ten overvloede wenst het CGVS ook nog op te merken dat u bijzonder vage en algemene uitspraken doet over de omstandigheden van uw vertrek uit Colombia. Zo verwijst u naar “onbekende mensen” die zich in de buurt ophielden in Neiva, waardoor u besloot te vertrekken daar (CGVS, p.12). Verder maakt u geen melding van enige problemen of incidenten in Colombia, en hebt u niets meer gehoord van FARC of ELN. U stelt heel specifiek dat u op 31 mei 2019 besloot om het land te verlaten, maar gevraagd naar de aanleiding van dat besluit, komt u niet verder dan een vage verwijzing naar hoe u “niet langer veilig was in Colombia” (CGVS, p.12). Ook na uw vertrek heeft uw familie geen problemen gekend (CGVS, p.12). Evenmin brengt u enige informatie aan waaruit zou blijken dat iemand naar u op zoek is in uw herkomstland. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan uw gedwongen rekrutering, quod non, uw bewering dat er een prijs op uw hoofd staat (CGVS, p.12) slechts een hypothese is, die u stapelt op een vermoeden. De som van alle bovenstaande vaststellingen maakt dat u geen gegronde vrees aannemelijk hebt gemaakt tegenover de FARC, de ELN, en de Colombiaanse drugskartels die met hen zouden samenwerken.”

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande pertinente en deugdelijke motieven, die alle hun grondslag vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker blijft immers in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

4.6. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: “Uw paspoort en identiteitskaart tonen slechts uw nationaliteit en identiteit aan, dewelke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Op basis van de door u neergelegde kopieën van dienstkaarten en de militaire ontslagbrief wordt evenmin betwist dat u hebt gediend in het Colombiaanse leger. Louter dat feit volstaat echter niet om in uw hoofde een nood aan bescherming aannemelijk te maken. Ook het attest van ontheemding, dat verwijst naar gebeurtenissen uit 2011, kan op geen enkele wijze een actuele vrees aan te tonen. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat liet bezorgen corrigeren slechts twee details, die niet kunnen tornen aan bovenstaande motivering.”

4.7. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke ongerijmdheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat verzoeker zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt, kan hij zich hier niet langer op steunen om te doen besluiten dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 8 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Op basis van deze analyse en gelet op verzoekers zeer inconsistente verklaringen over zijn woonplaatsen in Colombia, besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES